

*Моєму дідові Петру Білінському,
вбитому Москвою на Соловках
у 1933 році.*

Автор

Від автора

Ця книжка не є історією України. Історію України напишуть наші академіки. Вона ще не написана. Тому що досі у нас на керівних посадах працюють люди радянського виховання, про яких великий індійський патріот Джавахарлал Неру говорив: **«Інтелігенція, вихована колонізатором, є головним ворогом свого народу».**

Розуміймо цю ситуацію.

Фахівці — історики незалежної України сьогодні роблять тільки перші кроки. Але вони уже є! Вони, беззаперечно, згодом візьмуть ситуацію під свій контроль, витіснивши на маргінесі радянських «динозаврів», які не розуміють сутності нашої доби.

Ще не один рік вихованці «московських колонізаторів» «співатимуть пісень» про «слов'янську єдність» і таке інше, приховуючи, що саме влада того народу у XVIII столітті запровадила на нашій землі рабство (кріпацтво), у XIX столітті позбавила нас нашої мови, писемності та всього національного — українського, а в XX столітті влаштувала українцям три голодомори, винищивши кращу частину нашого етносу.

Отаких «братів» ми мали понад триста років.

Звичайно, все це ще довго буде даватися взнаки. І в історичній науці також.

Хотілося б, щоб ті відкриття, які роблять нефахівці-патріоти — сучасні історики, придалися в подальшому нашій історичній науці.

Кожен українець завжди знав, що всі давні так звані археологічні культури, які існували на теренах України, так чи інакше були пов'язані з українським етносом. Тому немає нічого дивного, що кращі сучасні історики (фахівці

і нефахівці), які звільнились від імперських шовіністичних догматів, вивчають розвиток української нації, починаючи з періоду Трипільської цивілізації, і залучають до єдиного ряду: Скіфо-Сарматську добу, час антів, Велике Київське князівство (Русь), Велике Галицько-Волинське князівство, Велике Литовсько-Руське князівство та Українську Козацьку державу.

То був єдиний, безперервний ланцюг розвитку українського етносу від VI тисячоліття до н.е. до сьогодні. Видатний сучасний професор Іван Іванович Заєць у праці «Витоки духовної культури українського народу» цілком закономірно зробив ось такий висновок: «Незважаючи на міграційні процеси, які відбувалися на території України упродовж багатьох віків, у нас немає ніякого сумніву, що основи українського народу були закладені в другій половині—наприкінці V тисячоліття до н. е., що дає підстави засвідчити автохтонність певної частини населення того часу, і передусім носіїв трипільської культури... Традиції, започатковані трипільцями абсолютно у всіх напрямках господарського і культурного життя, передалися населенню епохи бронзового віку, в першу чергу носіям культур шнурової кераміки (середньо-дніпровської, тшинецької та ін.), а в майбутньому населенню ранньослов'янських — зарубинецької, черняхівської та київської культур. І як наслідок, все це та інше стало надбанням народу Київської Русі, а відтак і українського народу, який є прямим спадкоємцем його духовної і матеріальної культури» [27, с. 271].

Тому не мають права на існування імперські шовіністичні твердження про прибулих на українські землі у V–VI століттях слов'ян. То бездоказові так звані псевдотеорії.

Наступним імперсько-шовіністичним твердженням, яке досі гуляє на сторінках української історії, — є твердження про кінець князівської династії Данила Галицького у 1323 році. Це хибне імперсько-шовіністичне твердження закинуто на історичні сторінки, щоби позбавити український народ права на безперервну державність. Вперше цю ви-

*Данило
Галицький*

гадку запустив у листі до константинопольського патріарха польський король Казимир III (1350-ті роки), щоби домогтися благословення патріарха на Галицько-Волинський князівський стіл. З 1323 року Холмський і Львівський князівські столи посідав правнук Данила Галицького — князь Дмитро, який у 1340 році (разом із своїм сином — Данилом Холмським) вигнав зі Львова польського короля Казимира III та його військо. Казимир III воєнним шляхом, на гроші Римського престолу, у 1349 році, захопив Львів і Галичину, мотивуючи свою агресію спадковими правами. Тому й писав у листі до Патріарха, що усі «руські князі померли», а земля «дісталася мені у спадок». Брехав Казимир III, бо праправнук Данила Данило Холмський мав повне право посісти батьківський князівський стіл.

До наших днів зберігся лист великого князя Юрія II (Болеслава), який був сином правнучки Данила Галицького — Марії та польського князя Тройдена. Тобто, брат Марії був для Юрія II (Болеслава) Тройденовича — дядьком.

Ось що писав 20 жовтня 1335 року великий галицько-волинський князь Юрій II (Болеслав) генеральному магістру Тевтонського ордену Теодоріку: «В ім'я Господнє, амінь.

*Юрій II
Болеслав*

Оскільки велич незбагненого провидіння творця усього (суцього) не лише те поручила панам, щоб вони панували над підлеглими, але й щоб керуючи, збагачували їх миром і справедливістю, тому ми, Юрій, з Божої ласки уроджений князь усієї... Русі, бажаємо обмежити шкідливість суперечок вигодою справедливості та єднання... Ми разом із нашими вибраними і вірними боярами та військовими, тобто Дмитром,

дядьком нашим; Михайлом Єлізаровичем, воєводою Белзьким; Васьком Кудиневичем, суддею нашого двору; Грицьком Коссачовичем, воєводою перемишльським; Бориском Кракулою, воєводою львівським; Ходором Отеком, воєводою з Луцька; Хотком, сином Яромира—опорою та охороною даного питання, відновлюємо, схвалюємо, ратифікуємо і стверджуємо, з доброю вірою, усунувши всяке лукавство, пристрасть, вигадки та без будь-яких лихих хитрувань обіцяємо разом із нашими названими боярами, військовими, знаттю та нашими землями і людьми укласти цей сприятливий союз із... теперішнім генеральним магістром Ордену та з його співнаставниками, покровителями, братами, знаттю та їх землями і людьми...» [44, с. 112–113].

Через те що наші українські історики у наведеному тексті допустилися деяких «винятків із правил», автор дозволив собі такі три правки.

Перше, слово «дядько» написано з малої літери, як і належить писати його в цьому реченні. Інакше речення побудовано неграмотно.

Друге, пояснювальні слова «дядьком нашим», як і належить, виділені комами. До речі, так чинили з подальшим текстом упорядники книги «Україна — хронологія розвитку. Від Батиєвої навали до Люблінської унії» у наведеній цитаті.

Третє, автор вилучив із тексту слово «Малої», яке додане до слова «Русі», з огляду на те, що у XIV столітті таке словосполучення не застосовувалося. То є вигадка московських державців пізніших століть.

Як бачимо, князь із роду Данила Галицького на ім'я Дмитро (Юрійович) у 1335 році згадується в офіційних міждержавних документах. Тому українські історики не мають права нехтувати таким важливим свідченням на догоду московським «доважкам брехні».

Навіщо подібні «тези» закидалися до української історичної науки — відомо. До речі, розірвавши рід Великого руського (українського) князя Данила Галицького на дві складові гілки — Галицьких і Острозьких, історична

наука так само легковажно підійшла до одного із князів Острозьких, а саме — Василя Красного. Цього князя європейці величали Гедігольдом.

Якщо цілком зрозуміло, чому польські й російські імперські історики були не зацікавлені у встановленні особи князя Гедігольда, то абсолютно не зрозуміла позиція українських істориків. Українські науковці досі не зацікавилися князем, який у 1421 році заклав сучасне місто Одесу (Качебіїв), Овідіополь (Чорний Град), селище Маяки (Маяк), фортецю Караул та село Барабой (Белабки).

Можна сперечатись, який рік місто Одеса вважає роком свого заснування. Але історики (українські) не мають права мовчати, що руський (український) князь Василь Острозький у 1421 році заснував на місці сучасної Одеси поселення та фортецю Качебіїв, які простояли до кінця XVIII століття, тобто майже 400 років. І тільки перша російська офіційна «гулящая дама» Катерина II наказала знищити фортецю Василя Острозького (Галицького) до останнього каменя, так люто ненавиділа українських козаків, які «ели хлеб не с ее руки».

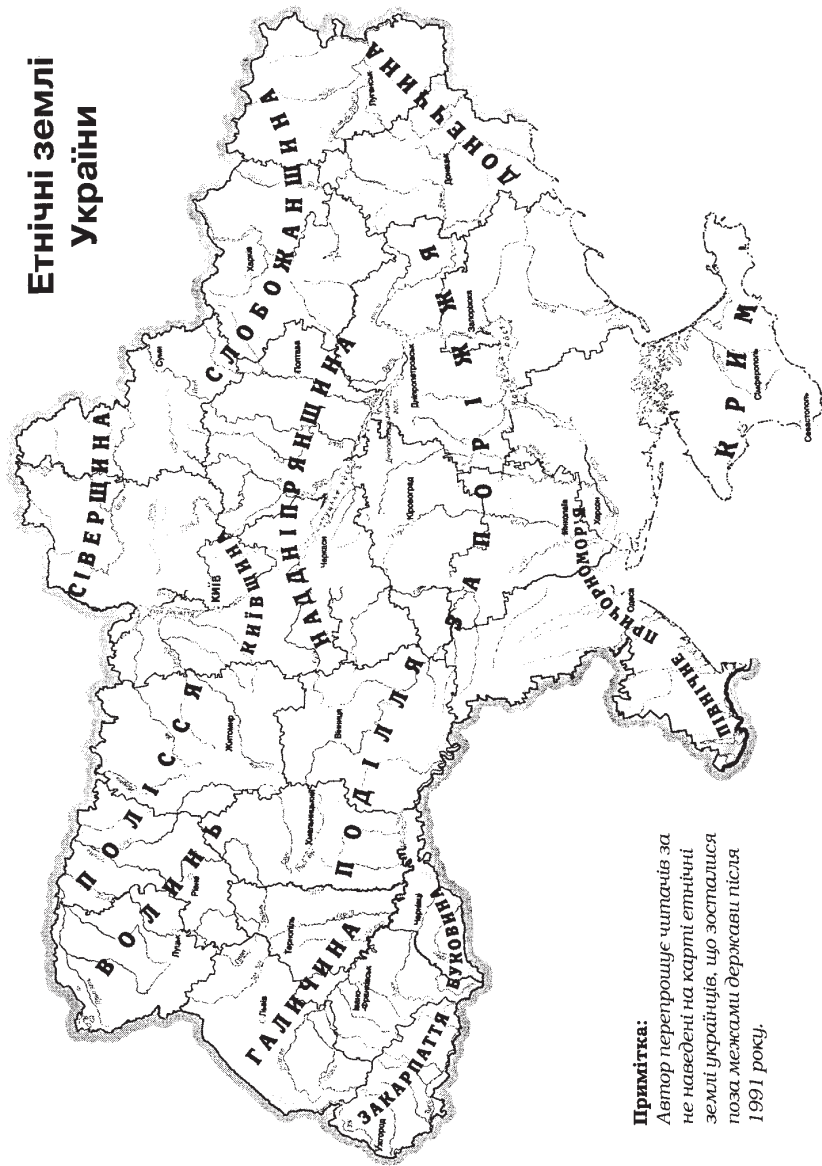
Автор говорить не про історичні вигадки, а про свідчення посла англійського і французького королів лицаря Гільбера де Ланноа до європейських монархів, який у 1421 році особисто бачив все те, про що повідомив.

Настала пора побудови нового каркаса української історичної науки, де не буде місця московським, імперським «доважкам брехні», міфам та «былинам». Наша історична наука має, в першу чергу, базуватися на давніх світових і європейських першоджерелах, на українських аналітичних дослідженнях та на українській археології і антропології.

Російська історіографія є неприйнятною для українського народу хоча би тому, що це наука нашого окупанта, отже, — нашого поневолювача.

А в окупованого і в окупанта завжди різне бачення і сприйняття подій.

Етнічні землі України

Примітка:
Автор перепрошує читачів за
не наведені на карті етнічні
землі українці, що залишилися
поза межами держави після
1991 року.

Частина перша

ПРАУКРАЇНА І ПРАУКРАЇНЦІ

I. «Етногенез ранніх слов'ян»

Звернувшись до наукових напрацювань російських, польських, німецьких та деяких інших національних шкіл етногенезу ранніх слов'ян, ми побачимо, що переважна більшість науковців тих шкіл дотримуються думки про появу слов'янських племен, з яких пізніше повстали русичі (українці), на сучасних теренах національного етносу, тільки у V–VI століттях нової доби (нової ери). Тобто історичні школи імперій, які здавна окупували наші землі та поневолювали наш етнос, зводили історичний етногенез українців до звичайного чи то націонал-шовінізму, чи то націонал-фашизму.

Мої слова виважені, обдумані. Якби український народ (етнос) був зайдою на цій землі, прийшов тільки у V–VI столітті новітньої ери, то існуючі у XVI–XIX століттях імперії мали би «законне право» не тільки поневолити і асимілювати той народ, але й відселити (вигнати) його, як звичайного зайду.

Теорія етногенезу українського етносу розроблялася імперськими шовіністичними історичними школами наших поневолювачів ґрунтовно, навіки.

Переді мною стаття сучасного російського академіка Валентина Сєдова «Етногенез ранніх слов'ян». Академік Валентин Васильович Сєдов є «законодавцем моди» Російської Федерації щодо «етногенезу ранніх слов'ян».

Що цікаво, сучасний російський академік в потрактуванні етногенезу українського етносу недалеко відійшов від своїх царських та більшовицьких попередників. Головна теза тієї так званої теорії зберігається досі: український слов'янський етнос вважати прийшлим на свою землю.

Тобто стародавня культура «Кам'яної могили» (XXII–XV тисяч років до н. е.), культура «Мізинської стоянки» (XII тисяч років до н. е.), трипільська (VII–III тисяч років до н. е.), скіфська (VII–III століття до н. е.) культури за твердженням цієї так званої теорії зовсім непричетні до українців. То все чуже, створене не нами, не нашими предками.

Отож, пригляньмося до праці сучасного «законодавця російської моди» академіка Валентина Сєдова щодо «етногенезу ранніх слов'ян». Цей виступ академіка на засіданні Президії РАН в листопаді 2002 року привезли мені із Санкт-Петербурга в 2004 році тамтешні українці. Людина, яка вручала доповідь В. В. Сєдова, розповіла, що на Президії Російської Академії Наук був особисто присутній тодішній Президент Російської Федерації В. В. Путін. Тому не дивно, що приїхавши напередодні виборів Президента України, восени 2004 року, аби вказати нам, кого обрати президентом, шановний гість, виступаючи по українському телебаченні 28 жовтня 2004 року досить чітко заявив: «Головним моїм завданням є узгодження спільного бачення нашої минулої історії».

Запам'ятаймо! Нас хочуть привчити до думки, що ми тимчасові люди на своїй, Богом даній землі. Бо праця російського академіка В. В. Сєдова «Етногенез ранніх слов'ян» є однією із наріжних цеглин російської історичної споруди.

Звернімося безпосередньо до праці академіка. У відповіді на запитання академіка В. М. Кудрявцева, В. В. Сєдов прояснив свою позицію щодо походження східних слов'ян: «Я дотримуюся такого погляду, що початок слов'ян зв'язаний з центральноєвропейською культурною спільнотою, а походження індоєвропейців — це зовсім інше питання» [24, с. 603].

Тобто, українська спільнота, на думку В. В. Сєдова, не має нічого спільного з індоєвропейською, цілковито походючи від центральноєвропейської. Конкретно — є похідною нацією від німецьких і польських слов'янських племен. У самій доповіді В. В. Сєдов так і визначив: «З кінця IV ст.

у Європі почалося різке похолодання. Особливо холодним було V століття, тоді спостерігалися найнижчі температури за останні 2000 років... Значні маси населення змушені були залишити Вісло-Одерський регіон — почалася «велика слов'янська міграція».

Розселення слов'ян на широкій території призвело до подальшої культурної і діалектної диференціації. У південній частині ареалу пшеворської культури, там, де в етногенезі слов'ян брав участь кельтський субстрат, складається празько-корчакська культура. Починаючи з рубежу V–VI ст., її носії заселяють басейн верхньої і середньої Ельби на заході, Волинь і Прип'ятське полісся на сході» [24, с. 601].

Згідно з так званою теорією В. В. Сєдова, українці взагалі не мали свого національного кореня, а є відгалуженням «Вісло-Одерського кельтсько-слов'янського субстрату», тобто — сучасні українці походять від німців і поляків і вийшли з «Вісло-Одерської» землі на сучасні терени тільки в V–VI столітті.

Не сахайтеся, мої дорогі одноплемінники! Послухаємо російського академіка далі. Ми ніколи не зрозуміємо російського історика-патріота, поки не відгадаємо його головну ідею — мовчазний підтекст праці, у нашому разі — підтекст статті академіка В. В. Сєдова. Тому послухаємо його думку про походження сучасних «русских» — стару теорію, дещо затаскану, з «душком»: «Відгалуженням венедської групи є й слов'яни, що залишили Вісленський регіон і оселилися в V–VI ст. у північній частині Східно європейської рівнини серед місцевого населення, що належало до балтської та фінно-угорської мовних груп. Почалася внутрішньорегіональна взаємодія прийшлого населення з аборигенами. Цей процес тривав кілька сторіч і завершився слов'янізацією балтів та угро-фінських мешканців. До раннього середньовіччя в Псковсько-Ільменському краї належать культури псковських довгих курганів (кривичі псковські) і старожитності узменського типу (словени ільменські), у Полоцькому Подвінні та Смоленській Наддніпрянщині — тушемлин-

ська культура (майбутні смоленсько-полоцькі кривичі), у межиріччі Волги та Клязьми — мерянська культура» [24, с. 602].

Все надзвичайно просто: прийшли на сучасні центральні території Російської держави слов'яни з Європи і «слов'янізували» місцевих балтів і угро-фінів.

А звідси бажаний для Москви висновок: московські слов'яни мають цілковите право на «собрание земли русской». Вони нікого не загарбують, вони лише збирають до купи споріднені народи. Отак «Етногенез ранніх слов'ян» академіка В. В. Сєдова приводить російську владну еліту до звичайного націонал-шовінізму. І все тільки тому, що сучасний російський академік пропагує подібну вигадану ідею. Бо ще в середині XIX століття шановані російські антропологи та археологи, серед них граф О. С. Уваров і професор А. П. Богданов, досить переконливо довели, що сучасні росіяни мають угро-фінське походження.

Російська державна експедиція, очолювана графом О. С. Уваровим, впродовж 1851–1854 років розкопала у центральних районах сучасної Російської Федерації 7729 курганных поховань і не виявила жодного (!!!) слов'янського поховання.

Тільки вдумаймося: жод-но-го!!!

Однак сучасний російський академік, без найменшого докору совісті, відкрито графом О. С. Уваровим угро-фінську (мерянську) культуру переписав на слов'янську. Збрехав і не почервонів. **Як** вам таке подобається? Бо у підсумковій праці О. С. Уварова «**Меря и ее быт по курганным раскопкам**» йдеться про угро-фінське плем'я **меря**, яке мешкало на сучасних теренах центральної Московії з VIII до XVI століття: **I період — VIII–XII століття, II період — XII–XVI століття.**

О. Уваров

Що цікаво, переривши всю землю московитів, археолог О. С. Уваров впродовж 1851–1854 років останків і самих могил слов'ян не знайшов. А другий російський професор, антрополог А. П. Богданов, працюючи одночасно та досліджуючи сотні викопаних скелетів із землі Московії, дійшов такої думки: «Таким чином, Ярославська, Володимирська, Московська, Тверська, Вологодська, Рязанська, Нижегородська губернії — це місцевості з мерянським населенням... Отже, і краніологія підтверджує добуте археологічним і лінгвістичним шляхом. Різниця лише в тому, що краніологічний тип, властивий... Мерянському населенню, поширюється на Південь і Південний Захід набагато далі — до Чернігівської та Київської губерній, а на П(івнічний) З(ахід) і З(ахід) веде до Мінська, Новгород та Олонецької губернії» [35, с. 7].

Як бачимо, «Етногенез ранніх слов'ян» В. В. Сєдова повністю заперечується давніми дослідженнями російської археології та антропології.

Отож, маємо чергову російську фальшивку. Однак з нею мусимо рахуватися, тому що й деякі сучасні українські академіки й професори дотримуються «подібної точки зору» на походження українців. І це трапилося не сьогодні і не вчора, а триває уже триста років, тому що ще з тих часів існують спільні історичні школи, в яких ніколи не дозволяли вивчати етногенез українців як окремого, нічим не пов'язаного з московитами, народу. За подібні дослідження виганяли з університетів, позбавляли наукових звань та садовили до буцегарень.

Тільки з появою незалежної української держави з'явилася можливість глибокого аналітичного дослідження у цьому питанні. Тому автор пропонує читачам разом пройти наш, український, шлях розвитку від далекої трипільської культури до Великого Київського князівства та переконатися, що нас, справді, таки позбавили нашого минулого.

Щасливої нам дороги!